

торъ, който памятозлобствува на мене и не ми дава нпкоя порчка, слѣдъ като несполучихъ да убийъ донъ Естевана. Двѣстѣ хиляды *реала*! превъсходно количество... Освѣтъ туй владыката Арбуезъ ще бжде замѣстенъ; и туй не е трудно; и новыиъ инквизиторъ, който не ще има никаю умраза противъ мене ще ни дава безъ сумненіе работа... Сичко туй слѣдователно е полза на братството.

Таквызи бѣхъ минутныиъ мысли на Мандаменто; но като превъсходенъ дипломатъ той нищо не каза за туй. Като са приближи до Кокко, който чакаше отговоръ, рече:

— И Манофина ще склони ли на туй предпріятіе?

— Безъ сумненіе, отговори живо Гуаптъ.

— Ты слѣдователно разумъ че Гардунята е добра майка, и искашь да са завърнешъ при нея, попыта го лукаво Началникътъ.

— Господарю, туй азъ не казахъ; пое Манофина. Туй предпріятіе ми аресва, искамъ да ви помогна въ него заедно съ Серената, ако го олобрявате. Познавате, господарю, че Серената е равна съ единъ Гуапъ по юначеството и по смѣлостта.

— Разумѣвамъ! Серената и ты искате да земете участіе въ туй предпріятіе заради общанната награда.

— Господарю, рече Манофина съ докаченъ тонъ; Нпкога не са отказахъ отъ заплата честно спечелена. Но ако този пътъ благоразсждате да не ни дадете нищо, малко ще ма е грижа. Азъ ще очаствувамъ по своя воля въ опасноститъ на туй предпріятіе безъ да искамъ награда, като мыслите че немамъ право на нея, защото не съмъ вече членъ на братството.

— Че защо да не бждешъ членъ! попыта Мандаменто.

— Не ма искусявай, господарю. Станжлото е станжло; не може да са повърне вече. Кажѣте ми само ако приемете моята помощъ и тѣзи на Кулеврина. Ето сичко което